Η Ελλάδα δεν είναι για πέταμα... (Αντώνης Καρακούσης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 23 Ιουλίου, 2011

Βλέποντας το χάλι της χώρας, που ζει με το χέρι απλωμένο και εξαρτάται από την ανάγκη και την καλοσύνη των ξένων, σε πιάνει απελπισία και θυμός μεγάλος, για όλους και για όλα.

Για την πολιτική, για τα κόμματα και τα πρόσωπα, για αυτό τον ευρύ κύκλο των ανεύθυνων και ανίδεων ανθρώπων, που παριστάνουν τους ειδικούς και είναι έτοιμοι να μιλήσουν για όλα, παρ' ότι δεν ξέρουν την τύφλα τους.

Για τους ηγήτορες που δεν έχουν σηκώσει ούτε πέτρα στη ζωή τους και φιλοδοξούν να κυβερνήσουν μια χώρα ολόκληρη στηριζόμενοι στην ιστορικότητα της οικογένειάς τους, στις παραδόσεις του κόμματος τους ή απλώς σε μια ανόητη φιλοδοξία τους που τους καλλιεργήθηκε και δεν τους επιτρέπει να δουν το προφανές ότι η εξουσία, ειδικά στις παρούσες συνθήκες, είναι πουκάμισο αδειανό, μια Ελένη, την οποία δεν ξέρουν, δεν αγάπησαν πραγματικά, αλλά την καταδιώκουν για το καπρίτσιο της μάνας, του πατέρα ή ενός πανύψηλου εγώ, που ταιριάζει πιότερο στον ίσκιο τους παρά στο πραγματικό μπόι τους.

Για τους βουλευτές που κέρδισαν μια θέση στο Κοινοβούλιο και νόμισαν ότι απέκτησαν άδεια άσκησης κλειστού επαγγέλματος, την οποία δεν μπορούν να φαντασθούν ότι μπορεί να χάσουν.

Για τους τραπεζίτες που καμάρωναν επί χρόνια για τα κέρδη και τα μπόνους που καταβρόχθιζαν και τώρα βλέπουν τους οίκους των Μεδίκων να πέφτουν από τα δικά τους κρίματα, από την αδυναμία τους να προβλέψουν πως θα 'ρθουν και μέρες κακές.

Για τους περισπούδαστους επιχειρηματίες που δεν έχαναν ευκαιρία να επιδεικνύουν τα πλούτη τους και τώρα προσπαθούν να κρυφτούν σε μέρη απομακρυσμένα. Ακόμη και τους «ναούς» της Μυκόνου που άλλοτε προσκυνούσαν τώρα αρνούνται.

Για τους δικαστές που συμβιβάσθηκαν με μια θέση στις ανώτερες βαθμίδες της

Δικαιοσύνης και τα έκαναν πλακάκια με επισήμους και ενδιάμεσους και είδαν την απόδοση δικαιοσύνης ως ευκαιρία πλουτισμού και ανέλιξης.

Για τους επιστήμονες, για τους πανεπιστημιακούς, για τους γιατρούς, για όλους εκείνους που σπούδασαν στα καλύτερα σχολεία της Ευρώπης και της Αμερικής και ήλθαν πίσω για να ταυτισθούν με ένα σύστημα αμαρτωλό, για τα λεφτά, το εξοχικό και την πισίνα.

Αλλά και για το σινάφι μας, για τους εκδότες που νόμισαν ότι θα ζουν αιώνια προστατευμένοι από της εξουσίας τα κλαδιά, για τα πολυδοξασμένα παιδιά της ενημέρωσης, που έπιαναν τα πάνω - πάνω, τον αφρό και δεν εμβάθυναν ποτέ, ούτε έβλεπαν τίποτε άλλο πέρα τους φίλους τους και τις συνεργαζόμενες δυνάμεις, πολιτικές, επιχειρηματικές, μιντιακές και εκείνες που τις δόξαζαν στα σαλόνια της συναλλαγής.

Για όλους εμάς, τέλος πάντων, που δεν είχαμε τις εσωτερικές δυνάμεις να αντισταθούμε με σθένος και συμβιβασθήκαμε για τα αγαθά του ενός μέτριου βίου, που έδινε ότι έδινε, αλλά αφαιρούσε άλλα κι άλλα.

Κακά τα ψέματα, για όλα αυτά και άλλα τόσα, η χώρα έφθασε στη σημερινή δεινή θέση να εξαρτάται από τον ένα και από τον άλλο.

Ωστόσο, μπορεί να σωθεί. Απλώς οφείλει να σηκωθεί, αφού πρώτα αυτοαποκαλυφθεί, αυτοφανερωθεί και αποδεχθεί ευθύνη και βάρη. Και αφού υποστεί τη βάσανο της αυτογνωσίας, να κινητοποιηθεί και να αναλάβει δυνάμεις.

Γιατί απλούστατα τούτη η χώρα δεν είναι για πέταμα.

Εχει δυνάμεις και δυνατότητες, έχει κόσμο αξιοπρεπή, αγωνιστές και μαχητές, πολίτες που ξέρουν και μπορούν, πρόσωπα που είναι έτοιμα να αναλάβουν ευθύνη και δεν φείδονται προσπαθειών, είναι έτοιμοι να θυσιάσουν αγαθά, να αποδεχθούν λιτό βίο και να παλέψουν για το κοινό καλό.

Είναι πολλές οι σχολάζουσες δυνάμεις της χώρας.

Εκεί έξω υπάρχουν πολίτες ιδιαίτεροι, αφοσιωμένοι στη δουλειά τους μικροί και μεγάλοι παραγωγοί, επαγγελματίες ειλικρινείς, εργάτες που μοχθούν, επιστήμονες που παλεύουν, προσωπικότητες ξεχωριστές που δεν έχουν καμία σχέση με τα εγωπαθή στυλάκια της κάθε εξουσίας. Ολοι αυτοί μπορούν να εγερθούν και να στηρίξουν προσπάθειες αληθινές, ειλικρινείς. Αρκεί να πεισθούν ότι η χώρα μπορεί να ξαναγεννηθεί, να ξαναστηθεί από την αρχή, χωρίς ενδιάμεσους και διαμεσολαβητές, με δικαιώματα και υποχρεώσεις, με ελπίδα και προσδοκία.

(Πηγή: "ΤΟ ΒΗΜΑ" 19/7/2011)